

Dan Andersson (1888 – 1920)

I timmerkojan på Sami.

Lustigt är vid elden i becksvarn natt,
når vindar genom takhålet blåsa
och gripa de hoppande lågorna fatt,
medan skogarna mumla och flåsa.

Kölden går på smyg kring jordklädd knut
och letar sig in för att beta,
hittar nog in – når elden brunnit ut
kläder frosten väggarna vita.

Tunga av vår möda, i trofast lag,
vid flämtet från torrvedstumpar
tills kölden går på väckning, långt före dag,
vi sova på risklädda klumpar.

Hård var den lott vi dömdes att få –
målet – det må Herren förklara.
Dimmor som driva och moln som gå,
ingen kan säga vart de fara.

Ammat i de fattigaste skogarnas famn
rått blev vårt liv, och mulet.
Män utan vänner, folk utan namn,
Gnisslande kuggar i hjulet.

Aldrig må vi kalla vårt öde hårt,
Vi som äga varme och föda.
Många äro utan och hava det svårt –
fridsammast hava de döda.

Vers på info-tavle ved Stenhuggermonumentet i Vang

**HÅRDT BLEV VORT LIV OG SKYET,
MÆND UDEN VENNER, FOLK UDEN NAVN,
GNISTRENDE KUGGER I HJULET,
ALDRIG MÅ VI KALDE VOR SKÆBNE HÅRD
VI SOM EJER VARME OG FØDE!
MANGE ER UDEN OG HAR DET SVÆRT-
FREDELIGST HAR DE, DER ER DØDE.**

VTHS.